

Ikt. sz.: OTB/58-1/2012.

OTB-12/2012. sz. ülés
(OTB-69/2010-2014. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v *

az Országgyűlés **Oktatási, tudományos és kutatási bizottságának**
2012. június 25-én, hétfőn, 11 óra 7 perckor
a Képviselői Irodaház V. emelet 532. számú tanácstermében
megtartott üléséről

---

*A jegyzőkönyv eredeti hitelesített példánya az Országgyűlés Levéltárában megtalálható.

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>Elnöki bevezető, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Magyarország 2013. évi központi költségvetéséről szóló T/7655. számú törvényjavaslat</i>	5
<i>Koleszár Katalin főosztályvezető-helyettes (Nemzetgazdasági Minisztérium) szóbeli előterjesztése</i>	5
<i>Az Állami Számvevőszék véleménye Magyarország 2013. évi központi költségvetési javaslatáról (T/7655/2. szám)</i>	6
<i>Jagicza Istvánné számvevő tanácsos (Állami Számvevőszék) szóbeli kiegészítése</i>	6
<i>Kérdések, hozzászólások, vélemények</i>	8
<i>Koleszár Katalin főosztályvezető-helyettes (Nemzetgazdasági Minisztérium) válaszai a vitában elhangzottakra</i>	17
<i>Szelényi György főtanácsadó (Nemzetgazdasági Minisztérium) válaszai</i>	18
<i>Határozathozatal az általános vitára alkalmasságról</i>	21

Napirendi javaslat

1. a) Magyarország 2013. évi központi költségvetéséről szóló törvényjavaslat (T/7655. szám)

b) Az Állami Számvevőszék véleménye Magyarország 2013. évi központi költségvetési javaslatáról (T/7655/2. szám)

c) A Költségvetési Tanács véleménye Magyarország 2013. évi központi költségvetési törvényjavaslatának tervezetéről (T/7655/1. szám)

2. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Pokorni Zoltán** (Fidesz), a bizottság elnöke
Osztolykán Ágnes (LMP), a bizottság alelnöke

Bodó Sándor (Fidesz)
Brájer Éva (Fidesz)
Cseresnyés Péter (Fidesz)
Demeter Zoltán (Fidesz)
Kucsák László (Fidesz)
Pánczél Károly (Fidesz)
Pichler Imre László (Fidesz)
Révész Máriusz (Fidesz)
Sági István (Fidesz)
Földi László (KDNP)
Michl József (KDNP)
Dr. Hiller István (MSZP)
Dr. Sós Tamás (MSZP)
Dúró Dóra (Jobbik)
Farkas Gergely (Jobbik)

Helyettesítési megbízást adott

Dr. Pósn László (Fidesz) Demeter Zoltánnak (Fidesz)
Dr. Hoppál Péter (Fidesz) Pokorni Zoltánnak (Fidesz)
Révész Máriusz (Fidesz) megérkezéséig Pánczél Károlynak (Fidesz)

Meghívottak részéről

Hozzászólók

Koleszár Katalin főosztályvezető-helyettes (Nemzetgazdasági Minisztérium)
Szelényi György főtanácsadó (Nemzetgazdasági Minisztérium)
Jagicza Istvánné számvevő tanácsos (Állami Számvevőszék)
Ringhofer Ervin alelnök (Kollégiumi Szövetség)

(Az ülés kezdetének időpontja: 11 óra 7 perc)

Elnöki bevezető, a napirend elfogadása

POKORNI ZOLTÁN (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Tisztelettel köszöntök mindenkit. Úgy látom, hogy a helyettesítésekkel együtt mindenképpen megvagyunk, határozatképesek vagyunk. Két napirendi pontunk van. Az első a jövő évi költségvetés általános vitára való alkalmassága, ennek keretében tárgyaljuk meg az Állami Számvevőszék véleményét a törvényről, illetve a Költségvetési Tanács véleményét a tervezetről. A második napirendi pont az egyebek.

Kérdezem, hogy van-e valakinek a napirenddel kapcsolatban észrevétele, javaslata, kérdése. *(Nincs jelzés.)* Ha nincs, szavazzunk a napirendről. Aki elfogadja, kérem, most emelje fel a kezét! *(Szavazás.)* Egyhangúlag támogatta a bizottság a napirendet.

Magyarország 2013. évi központi költségvetéséről szóló T/7655. számú törvényjavaslat

Elsőként a törvényjavaslatot bemutató főosztályvezető-helyettes asszonyt köszöntöm, Koleszár Katalint. Tessék parancsolni!

Koleszár Katalin főosztályvezető-helyettes (Nemzetgazdasági Minisztérium) szóbeli előterjesztése

KOLESZÁR KATALIN főosztályvezető-helyettes (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Engedjék meg, hogy röviden, általánosan felvezessem a 2013. évi központi költségvetési törvényjavaslatot.

Magyarország Alaptörvényének 36. cikke alapján a kormány felelős a központi költségvetési törvényjavaslat elkészítéséért, és az államháztartásról szóló törvényben meghatározott határidőn belül az Országgyűlés elé történő terjesztéséért.

A kormány a Széll Kálmán terv II. programjában ismertette azokat a bevételi és kiadási intézkedéseket, melyek megteremtik a jövő évi költségvetés alapjait, és ezekkel összhangban került benyújtásra a 2013. évi költségvetési törvényjavaslat.

A költségvetési törvényjavaslat országgyűlési tárgyalása a korábbi évek gyakorlatától eltérően már június hónapban elkezdődik. A korai elfogadás biztonságot és kiszámíthatóságot hordoz magában azzal, hogy már az év közepén rendelkezik Magyarország a jövő évi költségvetés sarokszámaival.

Felhívom a tisztelt bizottság figyelmét arra, hogy a korábbi évekkal ellentétben a költségvetési törvényjavaslat fő kötete mellett az úgynevezett fejezeti kötetek is benyújtásra kerültek, ez a költségvetési törvényjavaslat megismerését segíti, rendkívül informatív kötet.

Benyújtásra kerültek továbbá a törvényjavaslat megalapozását szolgáló törvénymódosítási javaslatok is.

Az elmúlt időszakban a kormány egy elhúzódó pénzügyi, gazdasági válsággal terhelt külgazdasági környezetben sikeresen csökkentette az államadósság mértékét, így 2011-ben az csökkenő pályára állt, a maastrichti adósság GDP-arányosan 80,6 százalékra csökkent. A tartósan és jelentősen 3 százalék alatt maradó, fokozatosan csökkenő mértékű államháztartási hiány és a növekvő GDP biztosítja, hogy az adósságállomány csökkenése 2013-ban is folytatódjon.

A kormány gazdaságpolitikai célja a hosszú távú kilátások alapján egy ambiciózus gazdasági növekedés megalapozása, de az euróövezeti válságból való lassú kilábalás számottevő kockázatot hordoz magában. Ezeket a kockázatokat figyelembe véve, a költségvetés 2013. évi sarokszámainak tervezése egy óvatos, 1,6 százalékos növekedésen alapul.

A Széll Kálmán tervben rögzített költségvetési pálya és Magyarország gazdasági stabilitásáról szóló törvény adósságcsökkentésre vonatkozó előírásai értelmében 2013-ban az államháztartás uniós módszertan szerinti hiánycélja a GDP 2,2 százalékára csökken. A kormány a stabilitási törvény alapján 2012. május 31-én megküldte a Költségvetési Tanácsnak is a törvényjavaslat tervezetét, mely a szakértői egyeztetéseket követően június 11-én megküldte és közzétette véleményét.

A Tanács a tervezet hitelességére és végrehajthatóságára nézve nem állapított meg olyan ellenvetést, mely felvetné a törvényjavaslattal szembeni egyet nem értését, megfogalmazott azonban a makrogazdasági prognózissal kapcsolatban kockázatokat. E kockázatok kezelésére a kormány az Országvédelmi Alap eredetileg tervezett 50 milliárd forintos összegét 100 milliárd forintra emelte.

Néhány szót még a bizottság feladatkörébe tartozó ágazatoknak a költségvetésben szereplő számairól. Jelentős változások tapasztalhatók az oktatás területén, amelyek a tavaly elfogadott nemzeti felsőoktatásról szóló törvénnyel és a köznevelési törvénnyel összhangban történtek, illetve jelentősen befolyásolta a Széll Kálmán terv is.

A költségvetési támogatások csökkenése a felsőoktatásban jelentkezik, 26 milliárd forint a Széll Kálmán tervben megfogalmazottakkal összhangban, jelentős forrás-átrendezésre került sor a köznevelési intézményekkel összefüggésben az Önkormányzati és az Emberi Erőforrások Minisztérium fejezetek között, ez 350 milliárd forint körüli forrás-átrendeződés. Megjelent a pedagógus életpálya bevezetésével kapcsolatos források összege több fejezetnél, illetve több helyen, összesen 12,5 milliárd forint összegben, és nyilván ennek megfelelően módosult a törvényjavaslat vagy változott a korábbi évekhez képest, a korábbi években megszokott normaszöveg is.

A kutatásfejlesztés területén két jelentősebb forrással rendelkező fejezet van: a Magyar Tudományos Akadémia és a Kutatási és Technológiai Innovációs Alap. A Magyar Tudományos Akadémia lényegében a 2012. évvel azonos forrásszinten tervezhette a feladatait 2013-ban, a Kutatási és Technológiai Innovációs Alap pedig szintén a Széll Kálmán terv II.-vel összhangban annyiban változik, hogy az Alap költségvetési támogatásának kötelezettségére vonatkozó előírás törlésre kerül a költségvetési törvényt megalapozó törvénycsomagban, az Alap rendelkezésére álló források azonban nem változnak az adószabályok változása miatt. Köszönöm szépen, csak ennyit szerettem volna hozzátenni, és kérem a tisztelt bizottságot, hogy támogassa az általános vitára való alkalmasságot.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Az Állami Számvevőszék véleményét, illetve a Költségvetési Tanács véleményét ismerjük meg, a képviselői kérdések, hozzászólások ezt követően a három beszámoló, illetve véleményismertetést követően kerülnek sorra.

Jagicza Istvánné számvevő tanácsos asszonyt köszöntöm. Tessék parancsolni!

Az Állami Számvevőszék véleménye Magyarország 2013. évi központi költségvetési javaslatáról (T/7655/2. szám)

Jagicza Istvánné számvevő tanácsos (Állami Számvevőszék) szóbeli kiegészítése

JAGICZA ISTVÁNNÉ számvevő tanácsos (Állami Számvevőszék): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Az ÁSZ a jogszabályi előírásoknak megfelelően és a tervezés megváltozott ütemezéséhez igazodva elkészítette Magyarország 2013. évi központi költségvetéséről szóló véleményét. A véleményünk kialakítása során azt vizsgáltuk, hogy a törvényjavaslat bevételi és kiadási előirányzatait jogilag, közgazdaságilag és számszakilag megalapozták-e, megalkották-e a tervezéshez kapcsolódó új jogszabályokat, illetve a tervezett módosításokat a háttérszámításokkal együtt, valamint hogy az államadósság tervezett alakulása megfelel-e az alaptörvényben és a stabilitási törvényben foglaltaknak.

A véleményünk kialakítása során értékeltük a tartalékok megalapozottságát, a fejezetek tervező munkáját, 11 releváns fejezetnél, az elkülönített és társadalombiztosítási alapok előirányzatainak kimunkálását, valamint az önkormányzati támogatások tervezését.

A 2013. évi költségvetés Magyarország számára kedvezőtlen, bizonytalan nemzetközi pénzügyi, gazdasági környezetben készült. Az euró-zóna néhány tagállamának pénzügyi nehézségei erősítik a pénzpiacok bizonytalanságát, ami Magyarország számára külső kockázatot jelentett. Az NGM a 2013. évi költségvetési előirányzatok meghatározásánál számolt ezekkel a makrogazdasági kockázatokkal, és mi is ez alapján ellenőriztük az egyes előirányzatok megalapozottságát.

A törvényjavaslat kiadási főösszegének 82 százalékát, bevételi főösszegének 88 százalékát ellenőriztük. A törvényjavaslat összeállítása és szerkezete megfelel az alaptörvényben és a stabilitási törvényben foglaltaknak, az államadósság csökkentésére vonatkozó szabályoknak, valamint az államháztartásról szóló jogszabályok előírásainak, rendelkezik a tartalékokról, azon belül az Országvédelmi Alapról. Az államadósság-mutató várható értéke 2012. év végére 76,8 százalékra csökken. Azonban az államadósság csökkentése fegyelmezett pénzügypolitikát és jelentős tartalékképzési kötelezettséget követel meg. Ennek megfelelően a tartalékok szerepe és súlya a makrogazdasági pálya külső és belső kockázatai miatt jelentősen megnő. Megítélésünk szerint a központi tartalékok csak a fejezeti tartalékokkal együtt kiegészítve nyújtanak kellő fedezetet a nem tervezett, de szükségképpen teljesítendő kiadásokra.

Kockázatosnak ítéljük azonban, hogy a fejezetek közül a kockázataik csökkentése érdekében összesen csak négy fejezet képzett tartalékot. A törvényjavaslatban a központi költségvetési tartalék összege azonban megfelel az elvárt összegeknek. A törvényjavaslatban az államháztartás központi alrendszerének tervezett hiánya 677,3 milliárd forint, amely ugyan 18 százalékkal magasabb a 2012. évinél, azonban megítélésünk szerint a kockázatok ellenére, amennyiben a tervezett makrogazdasági adatok teljesülnek, a 2,2 százalékos hiánycél tartható.

Jelentősen csökkenti a kockázatot, hogy a kincstári egységes számla 2013. évi finanszírozási elképzelései a tervezett hiánycéllal összefüggésben a folyamatos likviditás biztosítására vonatkozóan számszakilag kimunkáltak és alátámasztottak voltak. Az előirányzatok tervezésénél a bevételi oldalon jelentkeznek a fő bizonytalansági tényezők. Megállapításunk szerint az adóbevételek 58 százaléka megalapozott, 12 százalékát találtuk részben megalapozottnak, és 30 százalékát nem megalapozottnak. Az adóbevételek tervezett előirányzatai azért bizonyultak magas kockázatúnak, mert nem voltak teljes körűen, részletes számításokkal alátámasztva, továbbá egyes jogszabályok hiányoztak, illetve a törvényjavaslatok egy részét az Országgyűlés még nem fogadta el.

Az adóbevételek közül nem megalapozott a gazdálkodó szervezetek befizetéseinek közel negyede, itt elsődlegesen a hitelintézeti járadékra gondolunk, a cégautóadóra és az evára, a fogyasztási kapcsolt adókból a regisztrációs adó és a pénzügyi tranzakciós illeték, valamint az elektronikus útdíj, tehát azok az újonnan bevezetett adónemek, amelyeknek a jogszabályi kidolgozása és a végrehajtása gyakorlatilag még nincs teljes körűen kidolgozva.

A központi költségvetés közvetlen kiadásainak 56 százaléka megalapozott, 37 százaléka részben, és csupán 7 százalékát találtuk nem megalapozottnak. Ezen belül nem megalapozottnak a fogyasztói árkiegészítést és az ez év júliusától kiváltó szociálpolitikai menetdíj-támogatást találtuk nem megalapozottnak, mivel ennek is hiányzik a végrehajtási jogszabálya.

A költségvetési törvényjavaslathoz kapcsolódóan ellenőrzésünk összesen 11 fejezetet érintett, mint már az elején említettem, amelyeknek a megalapozottságát részletesen vizsgáltuk. Az uniós források felhasználása elmarad a 2012. évi időarányos teljesítéstől. Kockázatot jelent, hogy a 2007-2013. évi tervezési időszakra vonatkozóan a száz százalékos

kihasználás érdekében legkésőbb 2013. év végéig kötelezettségvállalással kell lekötni az EU-s forrásokat.

Az alapok bevételeit és kiadásait megalapozottnak találtuk, ezen belül a nyugdíjalap bevételei és kiadásai megalapozottak, azonban kisebb kockázatot hordoz, ha az infláció alakulása a számított értéktől eltér. Az E. Alap bevételeinél a tervezési alap 5,1 százalékos bruttó bér- és keresettömeg-növekedéssel és 4,7 százalékos fogyasztóiár-növekedéssel számolt. Az E. Alapon belül a gyógyszer támogatási jogcím csökkentése bizonytalanságot hordoz, a megalapozó intézkedések kidolgozatlansága, valamint a gyógyszerfelírási és fogyasztói magatartás változásának kiszámíthatatlansága miatt.

Az önkormányzatoknál a feladat-átrendezés és a forráskivonás kockázatokkal jár. A magasabb tartalékképzéssel együtt is veszélyezteti az önkormányzati rendszer működőképességét. Az önkormányzatoknak juttatott támogatás a 2013. évi kiadási főösszegnek a 4,2 százalékát teszi ki. Az önkormányzatok által ellátott feladatok nagy része az államhoz kerül, az alrendszer forrásai 464 milliárd forinttal csökkennek. Ezzel párhuzamosan természetesen a finanszírozási rendszer is átalakul.

A feladatmegosztást alátámasztó háttérszámítások hiányosak, ezek alapján nem átlátható, hogy a feladatellátás és a finanszírozás összhangja biztosított-e. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A Költségvetési Tanácsnak nem szokása szóban ismertetni a véleményét, ott van mindenkinek a gépén vagy elérhető a rendszerben. A vélemény lényege, hogy jelentős, az egyet nem értés jelzésére alapot adó okot nem lát. Felhívja a figyelmet a növekedés beindulását veszélyeztető folyamatokra, ezért alternatív makrogazdasági prognózist kér, és kéri az Országvédelmi Alap megemelését. Ha jól tudom, ez megtörtént, a kormány ezt a feltételt, ezt a kérést teljesítette.

Ezekkel az észrevételekkel, kvázi feltételekkel adta szavát, támogatását a Költségvetési Tanács a jövő évi költségvetéshez.

Kérdezem a képviselő hölgyeket, urakat, van-e kérdés, hozzászólás. Osztolykán Ágnes alelnök asszony kért szót. Parancsolj!

Kérdések, hozzászólások, vélemények

OSZTOLYKÁN ÁGNES (LMP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Nagyon sok időt töltöttünk el ennek a költségvetési anyagnak a tanulmányozásával, és sajnos azt látjuk, hogy úgy tűnik, mintha a számok növekednének, de igazából a ráfordítások csökkennek, és már sokszor elmondtam azt, hogy semmiképpen nem lesz ez az ország gazdaságilag versenyképes, ha az oktatást, az oktatási ágazatot egy leszálló, parkoló pályára állítja a kormány, és ahogyan látom a költségvetésből, ez a helyzet nem változik. Azt gondolom, hogy az oktatást érintő megszorítások egy nagyon komoly válságot fognak okozni ebben a rendszerben.

Mindannyian elmondták itt a bizonytalan gazdasági környezetet, amivel egyet is értünk, de én továbbra sem látom azt, hogy elgondolkodott volna a kormány azon, hogy akár egy ilyen bizonytalan gazdasági környezetben is a leginkább megtérülő befektetés az az oktatásba való investálás.

Néhány pontot szeretnék megosztani önökkel, amit mi látunk, és amire az Állami Számvevőszék is felhívta a figyelmet.

Az egyik az állami, önkormányzati feladatmegosztás reformjával kapcsolatos megállapítások, ami azt jelzi, hogy ahhoz, hogy az állam az új feladatvállalást tudja teljesíteni, ahhoz több százmilliárdot vontak el az önkormányzati rendszerből, és az Állami Számvevőszék véleményében is elhangzott, hogy ez a forráskivonás kockázatokat hordoz és nem kellően megalapozott. Azt gondolom, hogy ennek a valós életbeli helyzete az lesz, hogy itt az iskolák működésképtelenné válhatnak.

A másik ilyen pont, amire felhívnám a figyelmet, az a diákhitel konstrukciója, amit már sokszor kritizáltam. Közel másfélmilliárd forintot különít el a költségvetés a Diákhitel 2. konstrukció kamattámogatására. Mi azt gondoljuk, hogy ez egy túlzottan optimista becslés, és komoly költségvetési gondokat jelenthet ez majd a közeljövőben.

A harmadik ilyen pont a pedagógus életpályamoddal kapcsolatos megállapítás, amiben a költségvetési tervezet új elemként 10 milliárd forintot különít el a pedagógus életpályamoddal bevezetésére. A mi számításaink szerint közel négyszerese hiányzik a költségvetésből annak a pénznek, hogy ez valóban az a pedagógus életpálya legyen, amit az oktatási államtitkárságtól hallhatunk.

Még egy: itt ennek vannak komoly politikai vonzatai, amiket mostanában hallhatunk, hogy lehet menni 62 évesen korkedvezménnyel nyugdíjba. Értem én a spórolási részét, de azt gondolom, hogy nem igazán jó ez.

A negyedik pont a közétkeztetés, ahol nem látunk növekedést, viszont megújítási szándékot sem látunk, és azt látjuk, hogy a problémák, a rászoruló gyermekek étkeztetésének problémája továbbra is marad.

Ezek lettek volna az ilyen tartalmi megjegyzéseim, és most rátérnék a számokra, és itt a segítségüket kérném, mint ahogyan ezt tavaly is tettem.

Ha megnézzük a funkcionális kiadásokat, akkor azt látjuk, hogy az egyes sorokon a GDP arányai csökkennek, viszont, és ezen körülbelül másfél hete próbálunk dolgozni, és már a múlt héten Hoffmann Rózsa államtitkár asszony pénzügyi tanácsadójához fordultunk segítségért, mert a zárszámadási törvényt is átnéztük, de továbbra sem látjuk azt, hogy az egyéb oktatásban, ami jelentősen nő az idei költségvetésben, ki tudja nekem megmondani azt, hogy az egyéb oktatásban tételesen mik szerepelnek?

Annyit sikerült megtudnom, hogy a szakképzés egy része itt, ebben az egyéb oktatásban található, és a felnőttképzés egy része ebben az egyéb oktatásban található, de hogy igazából ez a – nem vagyok jó matematikából – jelentős növekedés mit takar, hogy lássuk mégis, hogy ha az egyes sorokon csökken, akkor mi az az egyéb funkció, amit viszont ilyen mértékben növelni kell? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. További hozzászólás? Hiller István!

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen. Szeretném jelezni, hogy a részletes véleményünket a plenáris ülésen fogom elmondani. Néhány olyan dologra szeretném felhívni a figyelmet, ami nyilván az ottani megszólalásnak is az alapja, de figyelmesen hallgatva a korábbi véleményeket, és a költségvetést látva néhány pontot szükségesnek tartok, hogy a bizottsági ülésen is elmondjak.

Először is, nem is önmagában a számok, hanem az a cél, amit megfogalmaz a költségvetés, illetve az a törvény, amit aztán a realizálás szintjén a költségvetés biztosít, ezen szeretnék, bár erről sokat vitatkoztunk, még egy pár másodpercig időzni.

A költségvetést megalapozó törvények megfelelő fejezetében a következő mondat található. Az új rendszerben - mármint ez az államosított, korábbi önkormányzati közoktatás – a feladatellátás az eddigi állami, önkormányzati feladatmegosztás jelentősen megújuló formáját jelenti, függetlenül az oktatás színvonalát a települések pillanatnyi anyagi helyzetétől. Ez teljesen világosan megfogalmazott cél. Azt mondhatom, hogy a világon még sehol sem sikerült. Ettől még célként természetesen ki lehet tűzni, de mondjuk az a Svédország, amelyik a szufficit elosztásával küszködik – ezt a küszködést kívánom majd mindannyiunknak -, abban a Svédországban is van települési alapon jobban és gyengébben működő iskola. Vagy ha a közelünkben nézzük meg, a települési gazdasági helyzet, általában a társadalmi gazdasági helyzet kiegyensúlyozottságára annyira büszke Ausztria – joggal -, ahol egyébként egy viszonylag kis település anyagi helyzete relatíve nem rosszabb, mint egy

osztrák viszonylatok közötti nagyváros anyagi helyzete, sajnos, ott is azt kell mondanom, hogy bizony, települési alapon is vannak jobban és gyengébben teljesítő iskolák.

Nem is elvi vitát akarnék én kezdeményezni, mert ettől még a célt ki lehet tűzni, de az egész önkormányzati iskolarendszer államosítása és annak költségvetési része ezt az egyébként még egyszer mondom, hogy kitűzhető, ám az eddigi világgyakorlat szerint irreális célt szolgálja.

Azt kell mondanom, hogy az az elvonás, amely az önkormányzatokat sújtja, amelynek részletei szintén megtalálhatók a helyben maradó szja-tól a gépjárműadóig, az illetékbevételekben, ez azt a célt gondolja szolgálni, hogy az olyan települések, ahol egyáltalán ilyen bevétel létezik, számszerűleg a magyar önkormányzatok döntő többségében ilyen nem létezik vagy minimális, azoktól, ahol ilyen termelődik, elvonva, eljuttatja azokhoz, ahol egyébként ilyen nincs vagy minimálisan van. Annak az általam nem jól megfogalmazott vagy úgy gondolom, hogy nem jól megfogalmazott célnak a szolgáltatásban, hogy attól majd annak a településnek vagy inkább most már nem a településnek, hanem a településen működő iskolának a színvonala jobb lesz. Ez szerintem teljesen rossz irány.

Valami olyan mechanikus gondolkodás, ami nemcsak a magyar sajátosságokat, hanem általában nem veszi figyelembe azt a létező valóságot, hogy nem ettől függ az iskolarendszer, ezen belül egy adott iskola színvonalának szintje. Azt gondolom és attól tartok, hogy ez a költségvetés ahhoz segíti hozzá a magyar iskolarendszert, hogy a jobban teljesítők színvonalát nem engedi és lenyomja, és nem bírja emelni a gyengébben teljesítők színvonalát. Egy látszatkiegyenlítést szolgál ez a költségvetés. Miközben az önkormányzatoktól elvont összeg ugyanakkor nem biztosítja, mert nem látom annak forrását, hogy feladatot hagy az önkormányzatnál, még ha így utólag, kapkodva próbálnak is a 3 ezer lakosú települések nagyságánál valamiféle limitet vonni, szerintem a lakosságnagyságot sem sikerült jól eltalálni, súlyos gondok lesznek belőle a 3 ezer főnél, súlyos gondok.

De az intézmény működési költségét továbbra is az önkormányzatra bízva, miközben elvon tőle elképesztő mennyiségű pénzt. Én nem látom, hogy sikerült volna megjelölni azt a forrást és azt a tételt, amiből az önkormányzat, amennyiben az intézményműködtetési kötelezettségét el akarja látni, merthogy ez mégiscsak feladata, képes lesz rá.

Úgy látom, hogy erre a központi költségvetés nem biztosít forrást, és az önkormányzatokat hagyja ott, finoman fogalmazva - és nehogy a bizottság tagjainak lelkivilágát vagy érzékenységét már hétfőn délelőtt megzavarjam - a gondban hagyja ott, mert ha fenn akarja tartani az intézményét működési költség címén, akkor vagy újabb bevételeket eszkalál, egyébként pedig a települések jó részében, amely korábban intézményfenntartó volt, már akkor sem volt bevétele. Nincsen meg a forrás. Ahol pedig van, ott most akkor valamilyen új formában újabb bevételekre kell szert tennie, arra, hogy ezt a működési feladatot ellátni képes legyen.

A görög salátában az a jó, hogy sokféle dolog van benne, de finom. Ebben csak azt látom, hogy sokféle dolog van, de egyik se finom, legalábbis nekem, így együtt pedig végképp egy kaotikus helyzetet idéz elő. Sem az előbb elmondott létszám tekintetében nem adekvát, sem a mechanizmus nem az, amit én elfogadásra alkalmasnak tartanék, a célmegfogalmazás pedig tényleg teljesen irreális.

Tehát nem is akarnék évtizedekkel előző példákat hozni Magyarországról, mert sértő lenne, és nem a sértés a szándékom.

Rövidebben a felsőoktatásról. Ott legalább világos a kép, ott nem kell ezeket a bújtatott mechanizmusokat keresni, tiszta a sor, 157,5 milliárdról, ami már így is egy gyalázat, 134,7 milliárdra viszik az állami támogatás mértékét, ami 15,5 százalékos csökkenés, reálértékében, hozzácsapva az inflációt, egy év alatt 20 százalék.

Ugyanakkor nem gondolom, hogy ez valamiféle kierőszakolt megszorítás, ebben világosan látom az önök, illetve a kormány azon társadalompolitikai célját, hogy a magyar

felsőoktatás kereteit gyorsan, egyébként radikálisan gyorsan szűkítse. További reálértékében 20 százalékos állami támogatás-csökkentés a felsőoktatásban, az természetesen az államilag finanszírozott hallgatói helyek csökkenését jelenti, általában a hallgatói helyek csökkenését, mert nem úgy látom, mintha az önök által önköltségesnek, mindenki más által tandíjasként nevezett szférában olyan óriási lenne a tolongás, hogy tudnák vállalni. Nem látom. Ez azt jelenti, hogy a hallgatói létszám Magyarországon fél évtized alatt minimum egyharmaddal csökkenni fog, amennyiben ezt tartják. De ez legalább érthető. Ez a cél, önök ezt csinálják, mi nem értünk ezzel egyet, itt az alkalom, hogy ezt elmondjuk.

Utolsó mondatként, minthogy erről már az alelnök asszony beszélt, megvitattuk a bizottságban és a plenáris ülésen is. Nem gondolom, hogy órákon keresztül kell erről vitatkozni, mert részben értem, hogy védeniük kell, mint minden kormánypárti képviselőnek a saját kormánya előterjesztését, és megvannak ezek a fórumok, ahol ezt vagy meg lehet vitatni vagy nem, de ez a Diákhitel 2 konstrukciójában tényleg egy tragédia. Sikerült előállítani azt a helyzetet, amikor saját önmaguknak ellentmondva, önök most mondhatják egyébként, hogy de mi volt négy évvel, nyolc évvel ezelőtt, minden ilyen kritikát veszek, fogadok, abszolút jól elbeszélgetünk ezzel a nyolcévezéssel, nincs ezzel bajom. Az egész kormánypolitikájuk arra irányul, hogy felhívják a lakosság figyelmét, hogy márpedig hiteleket ne! Ha megnézzük a legutóbbi héten közzétett nyelvészeti felmérést, az elmúlt évben a magyar lakosság számára a legpejoratívabb kifejezés a hitel volt. Elmondják, hogy hitel, már rohan is a magyar, fél mint ördög a tűztől. Nem alap nélkül. Itt jöhet a nyolcévezés. De ha ez így van, akkor hogyan lehet, hogy a döntő többségében önálló jövedelemmel nem rendelkező hallgatókat sikerül belevinni, belekergetni egy olyan hitelkonstrukcióba, ahol állami kamattámogatással működő rendszert hoznak létre, ellentétben a Diákhitel I-gyel, ami bizonyítottan működőképes, már betervezve, de hosszú távon el nem ismerve azt a költségvetési hiányt, amiről pontosan tudják, hogy saját költségvetési forrásból nem fogják tudni fedezni, ezért máshonnan, külső forrásból fognak felvenni hitelt arra, hogy a Diákhitel 2 által generált hiányt valamilyen módon pótolják. Ez a valóság.

Ezért a konstrukciót és a költségvetésben megjelent formáját, mert itt az első költségvetési tételek jelentkeznek, ez a kiskörömmnyi mértéke ahhoz képest, amivel mi vagy az utódaink ebben a bizottságban öt év múlva foglalkozni fognak. Természetesen se nem tisztem, se nem lenne méltányos az Állami Számvevőszék véleményéhez bármit is hozzáfűznöm, de minthogy meghallgattam az elhangzott véleményeket, azt gondolom, hogy nem tanácsadásként, inkább közös gondolkodásként csak érdemes lenne végiggondolni, hogy ez a Diákhitel 2 nem oktatáspolitikai célként, hanem kimondottan költségvetési eszközként valóban szolgálja-e azokat a célokat, amelyet a kormány a költségvetés egészében leír, hangoztat. Vagy ez vagy az, mert a kettő együtt biztosan nem megy.

De minthogy mi nem a költségvetési bizottság vagyunk, hanem az oktatási, ezért csak annyit szeretnék itt most mondani, hogy a két hatás együttesen, a felsőoktatási költségvetés valóban radikális, egyik évről a másikra történő ismételt állami támogatás-visszafogása plusz a Diákhitel 2 rendszer konstrukciója együtt, súlyos károkat okoz a magyar felsőoktatásnak, legalábbis abban a felfogásban, amiben én vagy mi gondolkodunk. Amennyiben a felfogás az, hogy egy lényegesen, mondom: lényegesen kisebb létszámú magyar felsőoktatás működjék, ahol ráadásul az, akinek van pénze, az majd megfizeti, a többiből meg lesz valami, leginkább terveink szerint szakmunkás, az egy másik vitaalap. De akkor itt nem önmagában költségvetési tételek vitatkoznak. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Azt mondtad az elején, hogy a részletes véleményt majd a plenáris ülésen mondd el. *(Derültség.)* Szerintem a plenáris ülésen jössz nekünk mínusz 20 perccel, tehát szerintem ott ne kérj szót, mert így fair a dolog. *(Derültség.)*

Hozzászólnék én is, leginkább Istvánnal vitázva egy pár pontban, majd Farkas Gergely és Révész Máriusz is kért szót, de én most csúsznék be ide.

Persze, oktatási bizottság vagyunk, de a költségvetésnél nem lehet csak egy ágazati soron módon közelíteni. Tudjuk a saját kiszolgáltatottságunkat. Tehát az nem megy István, hogy egyfelől görögsalátát emlegetve festjük az ördögöt a falra, másrészt meg minden pénzt az oktatásra. Vagy-vagy.

Ágnes, neked mondanám, hogy ez a költségvetés az oktatást kifejezetten preferálja, mindjárt elmondom, hogy miért. Bizonyos értelemben túlzottan is, olyan konfliktusokat okozva az önkormányzati szinten, ami vállalhatatlan lesz majd.

Tehát mindenki tudja, hogy nem akarunk államcsődöt, nem akarjuk, hogy az EU kizárjon bennünket, a 3 százalék recseg-ropog, ennyi, nem lehet túllépni, sőt 2,5. Ha nem akarsz sorban állni a bankautomatáknál, mint teszik Athénban a boldogtalanok.

És nem vagyunk sikerre ítélve, ezt mutatja nemcsak Görögország, hanem Spanyolország vagy Olaszország példája. Tehát nem lehet viccelni. Én nem szoktam ezt a nyolc évet emlegetni, de nem lehet folytatni a pénzbőség idején kialakult reflexeket, nincs hitel, vagy van, de olyan irtatlan áron van, ami morálisan és gazdaságilag vállalhatatlan.

Tehát egy nagyon feszes, kíméletlenül feszes költségvetés kell. A kormánypártok hidd el, sőt tudod is, szeretnek költeni, pénzt költeni, az jó, úgy gondolják, hogy bedobom a költségvetési pénzt és jön a szavazat. Ez ott van a kormánypárti reflexekben, talán még bennünk is ott van, nem akarok álszent lenni, de nem lehet.

Ezen belül a közpénzért kíméletlen konkurenciaharc folyik: egészségügy, nyugdíjrendszer. A magyar társadalom öregszik. Ez egyfelől örömteli, mert tovább élünk, költségvetési szempontból kockázat, mert ki kell fizetni a nyugdíjunkt. A nyugdíjrendszer egyre növekvő mértékű költségvetési szerepvállalást kíván, ami baj az oktatásnak, mert egységnyi pénzért folyik a küzdelem. Az öregedő társadalom egyre többet költ az egészségügyre, tudod, mindenki tudja, hogy a 100 egységnyi egészségügyi ráfordítást az utolsó két életévben költjük el 90 százalékában, tehát ahogyan öregszik egy társadalom, úgy nő, exponenciálisan nő az egészségügyi költség. Ennek nincs alternatívája, nem mondhatod azt, hogy ez ne legyen. Ennek az a következménye, hogy az oktatás egy nagyon kíméletlen küzdelemben van a másik két nagy ágazattal a közpénzekért.

A harmadik, amit mint oktatási bizottság nem árt, ha látunk, hogy ráadásul nem nő a költségvetés összege, az egész régióban a gazdasági növekedés érdekében egy negatív adólicit érvényes. Tehát minden európai ország a költségvetését, az adó mértékét igyekszik valamilyen módon mérsékelni, csökkenteni. Tehát kevesebb közpénzt osztunk el, a nagy riválisokkal, az egészségüggyel és a nyugdíjrendszerrel küzdve, és így kell valahogyan elhelyezni az oktatás pozícióját.

Bizonyos értelemben a felsőoktatásnál feltehető az a kérdés is, hogy ha ilyen rossz az oktatás helyzete, akkor melyiket kell teljes mértékben közpénzből finanszírozni: a közoktatást, mint általános és kötelező területet, vagy a felsőoktatást is.

Valóban, ez egy kíméletlen döntés, hogy a felsőoktatást nem kell teljes egészében közpénzből finanszírozni, magánforrást kell bevonni. Amikor azt mondom, sok igazság van abban, amit a diákhitellel kapcsolatban mondasz, csak fordítva igazabb. Az baj a diákhitellel, hogy most, ebben az időszakban, amikor a devizahitelek miatt a „hitel” a fekete pestis színönimájává vált, most igyekszünk a hitelkonstrukcióval magánforrást bevonni. Nézzük fordítva! Be kell vonni magánforrást? Be kell vonni. Egész Európában ez a probléma, nálunk is. Közpénzből a kibővült felsőoktatás nem tartható fenn. Éppen azért kell magánforrást bevonni, hogy ne az legyen, amit mondasz, hogy suba a subához, guba a gubához, hogy csak a gazdag család gyereke tanulhat. Ez a feltétele. A tandíj, a szinkronfizetés a hozzáférést tragikusan rontja. A hitel egy jó konstrukció. Hitellel lehet bevonni a leghumánusabban magánforrást. De mivel a devizahiteles probléma létrejött, nota bene nem magától jött létre, és

van a mindenkori államnak – éppen a ti kormányotoknak – ebben felelőssége, mivel létrejött, ezért egy nagyon kedvezményes, bár nagyon drága költségvetési kiegészítést igénylő, nagyon kedvezményes, 2 százalékos kamattal kell elindítani a diákhitelt a devizahiteles probléma miatt.

Abban bízom, hogy ebből minél hamarabb át kell állni egy önfenntartó diákhitel-konstrukcióra, de elfogadom azt, hogy a mai lelki, pszichés viszonyok között (devizahitelek) nem lehetett kamattámogatás nélküli diákhitelt elindítani. Én nem értek egyet a kamattámogatással hosszú távon, de most, 2012-ben kikerülhetetlennek vagy kényszernek érzem. Hosszú távon fenntartani nem szabad, mert 50-70-100 milliárdos költségvetési kiegészítést, támogatást igényelni, többet veszítenénk a réven, mint a vámon. Hogy a hitellel egy nagyon hatékonyan finanszírozható felsőoktatást tudunk teremteni, ez mindenki előtt világos, mert akkor, ha a munkaadóval fizettetjük ki a felvett hitelek törlesztését, ebben az esetben azt finanszírozzuk, aki végzett, azt finanszírozzuk, aki dolgozik, és azt finanszírozzuk, aki itthon dolgozik. A többiek, akik nem végeznek, külföldön dolgoznak, azok pedig fizetik a maguk erejéből a törlesztő részleteket.

A felsőoktatásnál azt látom gondnak, hogy miközben radikálisan és fájdalmasan húzza meg ez a költségvetés a költségvetési támogatást, mindeközben a vagyontörvénnyel drámaian beszűkítettük az intézmények gazdálkodási lehetőségét. Tehát lehet, sőt feltehetően kell is a költségvetéssel takarékoskodni, de ha ezzel párhuzamosan a vagyontörvényben a vagyongazdálkodási, önálló bevételsterzési lehetőségét is lenullázzuk az egyetemeknek, akkor a kettő együtt valóban egy nagyon veszélyes, nagyon kockázatos helyzetet hozhat létre. A Rektori Konferencia, a hat nagy egyetem rektorainak az állásfoglalása világosan felhívja a figyelmet, hogy nem pusztán a hiányzó 27 milliárd forintról van szó, hanem arról, hogy ezekre a saját bevételekre tervezték az európai uniós fejlesztési programokat, ezeknek a leállása, visszafizetése beláthatatlan károkat okoz.

Ezért én itt is jelzem a Nemzetgazdasági Minisztériumnak, hogy a vagyontörvény hatálya alól az egyetemeket, a felsőoktatási intézményeket ki kell venni, mert a kettő együtt, költségvetési szorítás és vagyongazdálkodási szorítás, az rossz képet fest, veszélyes. Egy olyan láncreakciót indíthat el, hogy sok milliárd, sok tíz milliárdot vagy százmilliárdot elérő program állhat le Magyarországon, ha nem figyelünk erre oda.

A közoktatásról röviden. Elmondom azt, hogy már-már veszélyes módon is preferálja ez a logika, Ágnes a közoktatást. Azért, mert a központi költségvetés megtervezi a béreket, reméljük, hogy nagyjából erre elegendő ez az összeg, erre majd külön kitérnék. Gyakorlatilag ennek a fedezetéhez, a normatíva és az eddig az önkormányzatoknak átengedett adók részbeni vagy teljes, egészbeni fenntartására teremt fedezetet. Elmondtuk már korábban, ne tegyetek úgy, mintha nem szóltunk volna erről, hogy az államosítás vagy az állami felelősségvállalás azt jelenti, hogy a normatívák nem érkeznek meg az önkormányzathoz, ez azt jelenti, hogy a gépjárműadó egy része nem ott használtatik fel, a személyi jövedelemadó és az illetékbevételek sem ott használtatik fel. Számtalanszor elmondtam, én magam itt, ennél az asztalnál is, hogy ennek ez a szigorú velejárója.

Ha valaki úgy képzelte az állam szerepvállalását, hogy elvégzi a feladatot az állam, de a korábban erre a feladatra adott pénzt számolatlanul otthagyja az önkormányzatnál, hogy vegyen belőle Balaton-szeletet, az téved. Nyilván nem. Tehát ez a lépés szigorú. A baj nem itt van, hanem ott, hogy mindeközben az önkormányzatokra terheli ez a struktúra a fenntartás, a működtetés és a fejlesztés jelentős feladatait, amire számtalan ágazati törvény szigorú szabályai érvényesek. A tűzoltóságtól kezdve az ÁNTSZ-ig, a felszerelési és taneszköz jegyzéktől sok mindenig.

Mit fog tenni az önkormányzat? Elveszi... *(Osztolykán Ágnes: Bezárja az iskolákat!)*... nem, mert fenn kell tartania, Ágnes, kötelező neki. El kell vennie más területtől,

nem fog aszfaltozni, nem fog a gondozási központra költeni, nem fog a kultúrházra költeni, nem fog az idősellátásra költeni.

Az oktatási ágazatnak, ha úgy tetszik, és itt mondtam azt, hogy sovén módon akár az oktatásnak ez jó, mert így kényszeríti ki az oktatási feladatok finanszírozását. Nyilvánvalóan a költségvetési pénz erre kevés, és ezt a felelősséget nagymértékben hárítja rá ez a struktúra az önkormányzatokra. Nem a pedagógus-elbocsátással, illetve nem tudjuk még pontosan, hogy ez szóba jön-e itt, mert ezt éppen központilag finanszírozza, hanem az egyéb költségek más önkormányzati feladatoktól történő átcsoportosításával. Ha sovén ágazati szempontból nézem, akkor ez az oktatásnak jó. Ha két lábbal a földön álló emberként, nota bene polgármesterként, akkor ez egy nagyon konfliktusos esztendő, bár megjegyzem: a demokraták általában mindig azt mondják, hogy jobb szeretik őket eldönteni, hogy éppen mivel spóroljanak, de mondják meg nekik központilag. Kérem, barátaim, itt majd el lehet dönteni demokratikusan helyben, hogy ki, mivel fog és hogyan fog spórolni, mert központilag nincs megmondva, szabad helyben meghozni ezeket a döntéseket. De azért lássuk ennek a politikai logikáját.

A Fekete Péter nevű játékot sokat játszottuk gyerekkorunkban, hogy kihez kerül a pakliból ez a kártya. Most az önkormányzatok eséllyel jönnek a húzószóra, hogy felvegyék ezt a kártyalapot.

Kell-e számolni pedagógus-elbocsátással vagy sem? (*Osztolykán Ágnes: Á, dehogyl!*) Ezt akkor tudjuk megállapítani, ha arra a kérdésre egyenes választ kapunk, Katalin, hogy kiszámolta-e a költségvetés előkészítése során a Nemzetgazdasági Minisztérium, hogy hány gyerek után hozhat létre egy önkormányzat egy pedagógus státuszt. Ez nyilván változó, mert más az óvodában, más a középiskolában, más az általános iskolában, más a szakmunkásképzésnél, más, ha SNI-s gyerekek, más, ha logopédiai ellátottak, más, ha korai fejlesztés van. Tehát ez egy igen szofisztikált táblázat, a státuszszámítás táblázata.

Én ezt többször megkérdeztem az oktatási államtitkárságtól, ott azt mondták, hogy az NGM-ben számolják ezt. Megkérdeztem Naszvadi államtitkár úrtól is, ott azt mondták, hogy az EMMI-ben számolják. Most már szeretném tudni, hogy hol van ez a szám.

Megkaphatom persze azt a választ is, hogy ez a szám majd szeptemberben lesz, a részletes vita során, és felteszem, ez így is logikus. Csak akkor ennek van egy konzekvenciája, hogy nem úgy számolunk, hogy megpróbáljuk leírni a meglévő rendszert, és a feszültségeket minimalizálni a következő évre, hanem úgy számolunk, hogy van egységnyi pénz, annyi pénz, amennyi idén, és ebből ilyen és ilyen feladatokat kell majd teljesíteni. Azaz a pedagógus életpálya szép számait, béremelését a meglévő pénz felosztásával, a státuszok számának csökkentésével érheti el a költségvetés. Ezért kulcskérdés az, hogy alulról fölfelé vagy fölülről lefelé számolnak-e a költségvetés során. A fejezeti főösszeget dobjuk majd szét annyifelé, amennyire jut, vagy pedig kiszámoljuk a meglévő státuszok alapján, hogy mennyi pénz szükséges. Ezt szeretnénk tisztán látni a szeptemberi vita megkezdése előtt.

Végezetül egy személyes segítségkérés: én nem találtam a bölcsőde finanszírozására utaló pontot. Eddig normatív módon, azt hiszem, 300 ezer/év/gyerek finanszíroztuk a bölcsődét (*Demeter Zoltán: 400 ezer.*), akkor 400 ezer, jó, egymillióba került gyerekenként nagyjából, tehát valószínűleg ezért nem jegyeztük meg ezt a számot, hogy most 300 vagy 400 ezer, de nem találom ezt a pontot. Biztosan benne van, nyugtassanak meg, hogy nem teljes egészében a csökkenő önkormányzati forrásokból kell a bölcsődéket fenntartani 2013-ban, hanem ez a fajta támogatás, a bölcsődék esetében ez a normatív támogatási rend fennmarad. Köszönöm. (*Dr. Hiller István: Hát, ez sem volt rövidebb!*) De!

Farkas Gergely!

FARKAS GERGELY (Jobbik): Köszönöm a szót. Alapvetően nem politikai kinyilatkoztatásokra szeretném felhasználni a bizottsági ülést, hanem azt a lehetőséget

szeretném kihasználni, hogy itt még többnyire választ kapunk a kérdéseinkre. Így ezekkel szeretnék élni.

Például nem beszéltünk még a kisiskolák támogatásáról. Tavaly 100 millió forint volt erre betervezve, idén 80 millió forint. Mindenekelőtt, mielőtt kritizálnám ezt az összeget, mi ezt tavaly is keveselltük, de szeretném megtudni, hogy lehet-e tudni valamit az erre benyújtott pályázatok eredményéről? Két évvel ezelőtt talán még 250 millió volt, azzal az indokkal csökkentették ezt 100 millió forintra, hogy nem érkezett elég pályázat. Nem tudom, hogy ezzel kapcsolatban tudnak-e felvilágosítást adni.

A tartós tankönyvek támogatásával kapcsolatban nem találtunk költségvetési sort, lehet, hogy csak mi voltunk figyelmetlenek, de ezzel kapcsolatban szeretném ismételtlen a segítségét kérni, hogy ezt hol találjuk meg, és milyen összeget szánnak erre. Sokat beszéltünk arról, hogy ez már jövőre elindulna.

A pedagógus életpályamodellről több szó esett már itt. Ez a 12,5 milliárd forint édeskevés. Az oktatási államtitkárság is 80 milliárddal számolt még annak idején, ezt le is nyilatkozták több helyen. Kérdés, hogy ennek tükrében ebből a 12,5 milliárd forintból bevezethetőnek tartják-e ezt jövő szeptember 1-jétől?

A diákhitelről szó esett, és én ezt az előbbi vitát csak egyetlenegy nézőponttal szeretném kiegészíteni. Többnyire egyetértettem Hiller István értékelésével általában a hitelről és a diákhitelről, azzal nem, hogy a Diákhitel 1 jól működik. És ezt mindösszesen egyetlenegy adattal szeretném alátámasztani, amit amikor én meghallottam, akkor nagyon megdöbbenett, ez pedig az, hogy a Diákhitel Központ egy belső felmérése szerint a diákhitelt felvettek mindösszesen 40 százaléka nyilatkozott úgy, hogy enélkül nem tudta volna elvégezni az egyetemet. Ebből következik, hogy 60 százalék úgy vette fel a diákhitelt, hogy tulajdonképpen enélkül is el tudta volna végezni az egyetemet. Ha most azt vesszük, hogy egy kicsit túlzás ez a 60 százalék, akkor is itt százezrekről beszélünk, több mint 300 ezren vették fel a diákhitelt, ennek a 60 százaléka 180 ezer ember. Ha csak 100 ezer fiatal úgy vette fel a diákhitelt, hogy nem volt arra rákényszerülve, akkor ez nagyon komoly gondokat okoz, és ezek a fiatalok meggondolatlanul adósították el magukat.

Tehát azért én átgondolnám azt is, hogy a Diákhitel 1-gyel kapcsolatban miként nyilatkozunk, ott is lehetne még mit javítani.

De a költségvetésre rátérve, én azért szeretném tudni, hogy önök mit számoltak a Diákhitel 2-vel kapcsolatban, miként jött ki ez a költségvetésben található 1,5 milliárd forintos összeg. Ennek a háttéréről szeretnék egy kis információt kapni.

Szerepelt a költségvetésben tavaly is, idén is oktatási társadalmi, civil és nonprofit szervezetek, testületek, egyesületek, bizottságok támogatása. Tavaly erre 85,5 millió forintot irányoztak elő, idén ennek töredékét, 13,6 milliót. Tehát ez talán a hatodára esik vissza, ha jól számoltam így fejben. Csak azt szeretném megkérdezni, hogy ez valamifajta nagyon radikális megszorítást jelent, vagy olyan áll ennek a háttérben, hogy ide sorolható egyesületek, bizottságok, testületek más forrásból kapnak támogatást? Szeretném tudni ennek a háttérét, hogy megalapozottan tudjunk majd a plenáris vitában részt venni.

A felsőoktatással kapcsolatban én szintén nem szeretném megismételni, amit elmondtak, inkább két kérdésem lenne még a részösztöndíjasok kapcsán. Tudjuk azt, hogy jóval kevesebben jelentkeztek erre a képzési formára, mint ahány helyet biztosított az állam ezen hallgatóknak. A kérdésem az lenne, hogy önök hogyan számoltak a jövő évre vonatkozóan az innen származó bevétellel? Úgy számolnak, hogy ezt a pótfelvétellel feltöltik, esetleg már úgy, hogy az itt felszabaduló pénzt is az elvonások számlájára írják? Tehát a részösztöndíjasok helyzetével kapcsolatban szeretnék egy információt kapni, már csak azért is, mert még néhány hete egy interjúban azt olvastam, hogy maga az oktatási államtitkárság sem tudja azt, hogy a Nemzetgazdasági Minisztérium miként fog bánni ezzel

az összeggel, hogy ezt megvonja az oktatási céloktól, vagy pedig máshová átsorolhatóvá fogja tenni.

Szintén esetleg arról is szívesen hallanánk információt, hogy az önköltséges képzésből milyen bevételekre számít a kormányzat, ez miként járulhat hozzá a felsőoktatás támogatásához, hogy ha már ilyen komoly megszorítások lesznek, akkor arra lennék kíváncsi, hogy a megszorításokat szeretnék ezekkel kiváltani, vagy pedig ezek figyelembevételével számolták ki a megszorítások összegét? Tehát milyenfajta jövő évre számítást végeztek itt az önköltségből származó bevételek kapcsán?

Ezekre a kérdésekre szeretnék választ kapni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük. Révész Máriusz!

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Köszönöm. Én Zoli után viszonylag rövid leszek. Hiller István után lett volna jó a hozzászólásom. Hiller István azt mondta, hogy a görög salátában sok minden van és finom. Elnézést most a szóviccért, de az a helyzet, hogy lehet, hogy az, amit most lenyomnak a görögök torkán, az egyáltalán nem ízlik nekik. *(Dr. Hiller István: De az nem görög saláta, az brüsszeli!)* Igen, elég komoly salátát kapnak.

Az a helyzet, hogy azt látni kell, hogy azon az úton, amin eddig jártunk, nem mehetünk tovább, és nem nyolcévezek, de gyakorlatilag az történt, hogy elég sok hitelt vettünk fel, 78 százalékra csökkent a GDP-hez képest az eladósodottságunk mértéke, tehát minden évben egy kis hitelből egy kicsit jobban éltünk, egy kicsit jobb szociális szféra, egy kicsit jobb közoktatás, egy kicsit jobb egészségügy. Most az a helyzet, hogy egyrészt további hitelt nem adnak erre, másrészt amit eddig felvettünk, azt valahogy csökkenteni kell, vissza kell fizetni.

Ebből önmagában következik, hogy olyan költségvetésünk, mint ami eddig volt, nem lesz. Azt is lehet látni, hogy ez bizonyos mértékben egyébként fájni fog. Pokorni Zoltán elmondta, hogy ha lenne még egy kis pénz, mi szívesen szétosztanánk, ha nekünk is adnának hitelt, nagyon szívesen, a felsőoktatásban további helyekre, de látni kell, hogy nincs pénz, tehát csökkenteni kell ebből kifolyólag a költségvetést, hiszen nincsen olyan forrás, amihez hozzáférhetünk.

Innentől kezdve azt kell nekünk számba venni, hogy a közoktatás hogyan is áll. Hiller István elmondta azt, hogy szerinte az a célkitűzés, amit megfogalmaztunk és fel is olvasott, hogy csökkenteni kell a települések anyagi helyzetéből adódó különbségeket az oktatás területén, ez a célkitűzés szerintem az egyik legfontosabb célkitűzés. Ez a legeslegfontosabb, és Hiller Istvánnak kétségkívül igaza van abban, hogy ezt a célkitűzést talán a világon sehol, se Svédországban, se máshol nem sikerült maradéktalanul elérni. De azért olyan fokú különbség egyébként oktatási rendszeren belül, mint ami a magyar oktatási rendszeren belül van, olyan azért nagyon kevés helyen van a világon. Ma Magyarországon gyakorlatilag eldől a gyerekeknek a sorsa, amikor az édesanyja kézen fogja és beíratja egy Borsod megyei kisiskolába, vagy pedig beíratja egy nagyvárosi iskolába. Hihetetlenül nagy különbségek vannak egyébként az oktatási rendszeren belül.

Nekem voltak több területen fenntartásaim a köznevelési törvénnyel, de azt kell mondanom, hogy az a cél, amit megfogalmazott, még ha nem is gondolom azt, hogy csak ez az egyetlen cél, ami elvezet ehhez az úthoz, de az a cél, amit megfogalmazott, hogy ezt a különbséget radikálisan csökkenteni kell, szerintem ez a legeslegfontosabb célkitűzés volt. Szerintem lehetett volna normatívák növelésén és sok más kérdésen is gondolkodni, de ez szerintem kulcskérdés és kulcsprioritás, és itt Farkas Gergely kérdésére is visszatérnék, az egyikre, hogy tavaly 100 millió forint volt a kisiskolák támogatására, idén 80 millió. Igen, de a kisiskolák helyzete alapvetően megváltozott, hiszen a legnagyobb részét és ott arányaiban a

bérek még nagyobb részét teszik ki az iskolák működtetésének, azt a központi költségvetés fogja biztosítani.

Úgyhogy inentől kezdve, ha ezt figyelembe vesszük, ez a 80 millió forint a kisiskolák szempontjából egyébként több mint a tavalyi 100 volt, hiszen az egész finanszírozási helyzet megváltozik, hiszen ha ebből a béreket központilag elrendezzük és egyéb kérdések...

ELNÖK: Mindent, Máriusz, a 3 ezer fő alatti településeknél mindent az állam finanszíroz.

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Tehát ezt figyelembe véve, szerintem az oktatás szempontjából első számítások szerint nem tűnik valóban rossznak a költségvetés. A nagy kockázatot én két helyen látom: nem tudjuk, hogy az önkormányzatokkal pontosan mi lesz, tehát itt a pénzügyeseink számolnak, minden nap más eredmény jön ki némi túlzással. A másik, amit nem látunk biztosan, hogy a szeptembertől megvalósuló béremelés pontosan hogyan is lesz, hogyan fog annak a fedezete önmagában előállni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Más hozzászólót nem látok. Tessék parancsolni!

Koleszár Katalin főosztályvezető-helyettes (Nemzetgazdasági Minisztérium) válaszai a vitában elhangzottakra

KOLESZÁR KATALIN főosztályvezető-helyettes (Nemzetgazdasági Minisztérium): köszönöm. Megpróbálok akkor válaszolni a kérdésekre. Először is szeretném magam javítani, mert egy teljesen rossz számot mondtam, ami a pedagógus életpálya bevezetését illeti, ez 73 milliárd forint, ami most a költségvetési törvényben szerepel. Ez csak egy része, és az EMMI-t érintő nem állami intézményrendszerre gondoltam én, bocsánat, elnézést kérek érte, teljesen rossz számot mondtam. Tehát 73 milliárd.

ELNÖK: A 12 milliárd a nem önkormányzati?

KOLESZÁR KATALIN főosztályvezető-helyettes (Nemzetgazdasági Minisztérium): Az 10,8 a nem állami, tehát a humán szolgáltatókra jutó, és van egy kisebb összeg, egy egészen kicsi, ami az országos nemzeti önkormányzatokra, tehát több tételből adódik össze, de összesen 73 milliárd. *(Dr. Hiller István: A volt önkormányzatnál 43,8 milliárd.)*

A következő kérdés az egyéb oktatásra vonatkozott, az a funkcionális osztályozásnak a módszertani sajátosságából adódik. A funkcionális osztályozásnak az a lényege, hogy egyetlen előirányzatot, egy sort a költségvetésben egyetlen helyre lehet besorolni. Tekintettel arra, hogy most az önkormányzati fejezetből az EMMI-be átkerült közoktatási vagy köznevelési támogatások egyetlen előirányzaton szerepelnek az intézmények között, ezért ez az összeg egyetlen helyre volt besorolható, nem lehet megosztani az alapfokú és a középfokú oktatás között, ezért valahová be kellett tenni. Nyilván az is torzított volna, ha az alapfokúhoz, az is, ha a középfokúhoz kerül, tehát idekerült. Illetve úgy gondolom, hogy még ha jól emlékszem, az uniós források azok, amelyek hatalmas pluszt jelentenek az előző évihez képest az oktatási területen.

A kisiskolai pályázatokhoz kapcsolódóan hangzott el egy kérdés, 100 millió forintról valóban 80 millió forintra csökkent, egy 20 millió forintos zárolás érvényesítésére került sor. Ha jól emlékszem, akkor talán 4 nyertes pályázat volt abból az egyébként rendkívül kis számú pályázóból, aki 2011-ben nyert.

Az oktatási társadalmi szervezetekre vonatkozóan forrásátrendezés történt, tehát nem csökkenés, hanem átrendezés, illetve részben csökkenés, de nagyrészt átrendezés. A

felsőoktatás speciális feladatai sorra csoportosított át a tárca 61,4 millió forintot, és azt máshol tervezi meg, de nem került elvonásra.

A kevés részösztöndíjasra vonatkozóan csak annyit tudok mondani, mivel még egyéb döntés nem született, ezért nyilván a költségvetési törvény a jelenleg aktuális tervek szerint vagy az aktuális helyzet szerint tud számolni, mint törvényjavaslat, tehát ebben nincs arra vonatkozóan semmiféle módosítás, hogy esetleg változna ez a létszámmegosztás.

Önköltséges bevételeként pedig annyit számol a költségvetési törvényjavaslat, amennyit a felsőoktatási intézmények számolnak. Ez hagyományosan úgy történik, hogy a költségvetéshez a felsőoktatási intézmények biztosítják a bevételi tervadataikat, és ezek összegződnek az egyetemek, főiskolák címen. Úgyhogy erre én most itt pontos választ nem tudok mondani, hogy ők ebből mennyit terveznek konkrétan az önköltséges képzésre vonatkozóan. Köszönöm szépen.

Esetleg még közoktatási, köznevelési ügyekben Szelényi György kollégám mondana néhány szót.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Szelényi úr!

Szelényi György főtanácsadó (Nemzetgazdasági Minisztérium) válaszai

SZELÉNYI GYÖRGY főtanácsadó (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Úgy gondolom, hogy néhány számmal el kell itt önökkel szemben számolni, amiről mindenképpen szót kell ejteni.

Az első. A szabályozás 2013. évi változásai önök előtt ismert, az állami, önkormányzati feladatmegosztás. Ennek az egyik legkategorikusabb pontja az, hogy a pedagógusoknak és a szakmai nevelőmunkát segítők bérét a központi költségvetés állja 2013-tól. Ez igaz abban az összefüggésben is, hogy az óvodai ellátás önkormányzati feladat, és abban az összefüggésben is, hogy az iskolai ellátás alapvetően állami feladat.

Nézzük tehát, hogyan néz ki ez a köznevelési bérhalmaz, ha úgy tetszik. Ha én most arról számolok el önöknek, hogy az a feladathalmaz, ami 2012-ben még települési önkormányzati feladat volt, és nincsen a MIK-eknél, tehát a Megyei Intézményfenntartó Központoknál, ebből egyértelmű, hogy a kincstárnál lévő tényszámokból és az előbb említett pedagógus életpályából adódóan ez 2013-ra 488,2 milliárd forint. Arról van szó, hogy ha ennek a 488,2 milliárd forintnak bizonyos része az államhoz kerül, bizonyos része az önkormányzatoknál marad, akkor nyilván a feladatoknak és a forrásoknak együtt kell mozogniuk.

Nézzük meg ennek a tartalmát. Ha ebből a 488,2 milliárd forintból a pedagógus életpályának az a része a 73-ból, amit 2012-ben még az önkormányzati szférában van, azaz 56,4 milliárd forint, azok az önkormányzati sajátos bevételek, amiről itt volt szó, hogy szja, gépjárműadó, stb., ez 88,4 milliárd forint, a különbség a 343 milliárd forint, az állami támogatás.

Hogyan kerül ez 2013-ban az előbb említett feladatmegosztásból adódóan ide, illetve oda? Az EMMI-fejezetben és az adatok egyrészt a 2011. évi tény önkormányzati beszámolókból és a 2012. évi kincstári folyamatos bérszámfejtésekből, tehát tényadatokból adódnak, ebből következik az, hogy az előbb említett 488,2 milliárd forintból 378 milliárd, ami az EMMI-fejezetben van, úgy, hogy abból az a már említett 335 milliárd forint – most jobb kifejezést nem tudok – az a standardbér, ami 2012-től megy tovább, és az 56,4 milliárdnak a feladatátadásból az EMMI-be kerülő része az a 43,8 milliárd. Ezért van az, hogy az önkormányzati fejezetben önök az óvodapedagógusok bérének előirányzatánál 109 milliárd forintot találnak, amiből 12,6 milliárd az életpályának az odaeső része, a különbség pedig a standardbér része, ha úgy tetszik.

Most azon gondolkodom, hogy hogyan van az a kérdés, hogy alulról terveztünk vagy felülről terveztünk. Alulról terveztünk abban az értelemben, hogy ismert minden önkormányzatnak a tényadata, abból vannak kiszámolva ezek az előirányzat-összegek, amelyek mozogtak ide vagy oda. Az életpálya modellnek a száma, ez a 73 milliárd forint, ez még a köznevelési törvény tárgyalásának előkészítő számításaiból volt adott, abban a megosztásban is, hogy ebből mi az, ami önkormányzati, mi az, ami már a korábbiakban a MIK-nél volt, stb. Ilyen módon ezeknek adottak a pénzösszegei.

Ismételten a kincstár bérszámfejtésében lévő bér- és személyi adatokból történt ezeknek a szétosztása, tehát úgy látszik, hogy ez a része alulról történt, és így történt ezeknek a béreknek a megosztása. Hadd használjam azt a kifejezést, hogy iteratív módon történt ez.

A következő kérdéskör, amiről még szeretnék beszélni röviden, a 3 ezer fő. Erről annyit, hogy erre elmondhatom azt, hogy a dolog alulról indul abban az értelemben, hogy rendelkezésünkre állt igazából minden önkormányzatnak az óvoda-, illetve iskolaműködtetési kiadása, egyrészt ez adott, másrészt adott önkormányzatonként az ott maradt 40 százalékpontnyi gépjárműadó, adott a helyi adók száz százaléka és a dolognak a forrásául nem ez, hanem a 40 százaléknyi gépjárműadó és száz százaléknyi helyi adónak mintegy a fele került figyelembevételre arra, hogy eldöntessék, hogy egy adott település alkalmas-e arra, hogy képes fenntartani a működését vagy ez a kettő került ütköztetésre. Ebből következett az, hogy 3 ezer lakosnál volt az az inflexiós pont, ahol azt kellett mondani, hogy jellemzően 3 ezer lakos alatt a települési önkormányzatok nem képesek ezt a feladatot ellátni.

Ezért a szabályozás lényege az, hogy főszabályként hangzik el az, hogy alatta vagy fölötté, hadd ne ismétljem meg magamat, és kiegészítő szabályként kell megfogalmazni azt, hogy hogyan történhet ennek 3 ezer fő alatt mégis felvállalása, és 3 ezer fő fölött pedig az átadása, de ugyanaz visszafelé. Ezek tehát alulról építkezve, tényadatokból indultak ki. Köszönöm a figyelmüket.

ELNÖK: Köszönöm. Azt hiszem, érthető volt. (*Szelényi György: A műfaj olyan, hogy nem tudtam egyszerűbben elmondani.*) Persze, tudtuk követni, inkább így mondanám, bár csak fejben vagy szóban, nem írásban.

Tehát találunk a benyújtott kötetekben egy olyan számot, hogy 488, ez az úgymond – ahogy fogalmazott – standardbérre az idei bérráfordítás, pedagógus és segítő...

SZELÉNYI GYÖRGY főtanácsadó (Nemzetgazdasági Minisztérium): Lehet itt közben válaszolni?

ELNÖK: Persze.

SZELÉNYI GYÖRGY főtanácsadó (Nemzetgazdasági Minisztérium): Az önkormányzati fejezeti indoklásban a 488 úgy van leírva a jelzőjével, hogy a standard plusz az életpálya, mert ebből számolunk el, hogy ebből mennyi az állami támogatás, mennyi az szja, és 56 milliárd az életpálya.

ELNÖK: Tehát a 488 tartalmazza a 73 milliárdot, amit az életpályára fordítunk.

SZELÉNYI GYÖRGY főtanácsadó (Nemzetgazdasági Minisztérium): Elnézést kérek, a 73 milliárdnak azt a halmazát tartalmazza, ami 2012-ben még önkormányzati rész.

ELNÖK: Akkor 56 milliárd.

SZELÉNYI GYÖRGY főtanácsadó (Nemzetgazdasági Minisztérium): Ha még van egy kicsi, egymondatnyi türelem, akkor a 73 milliárdnak a részleteiről számot adnék, és akkor talán érthető lenne.

Tehát 73 milliárd a szeptembertől lévő életpálya összeg. Ebből 56 milliárd a 2012-ben még önkormányzati feladathalmazban lévő, ami majd továbbmegy az EMMI-be, vagy marad az önkormányzatnál. További 4,3 milliárd a pillanatnyilag a MIK-ek költségvetésében lévő oktatási intézmények, a központi költségvetésben egyébként lévő az 1,5 milliárd, és egyház, alapítvány stb. 10,8 milliárd. Ez teszi ki a 73 milliárdot.

A mi önkormányzati fejezeti indoklásunkban ebből adódóan természetesen az 56,4 milliárdról számoltunk el, mert az, ami 2012-ben az önkormányzati stock-ban volt, és az megy kétfelé. Ne haragudjanak, de nem tudom értelmesebben elmondani.

ELNÖK: Ha én a szakszervezet kérését, mely szerint a PSZ-nek, PDSZ-nek az az álláspontja, hogy a meglévők bérét csoportosítja át úgy a kormány, hogy abból kiszorítsa az életpályára szükséges összeget, meg akarom érteni és válaszolni akarok tisztességgel erre a kérdésre, akkor úgy kell megtennem, hogy a 488-ból levonom az 56,4-et, marad 431,5 milliárd, és elvileg azt kell mondanom, hogy most ebből a 431 milliárdból kijön az önkormányzati szektorban – a MIK-eket nem számolom, az egyházakat nem számolom – a kincstár által folyósított bér. Igaz ez az állítás?

SZELÉNYI GYÖRGY főtanácsadó (Nemzetgazdasági Minisztérium): Az állítás tételesen igaz. Most megint nem akarok újabb számokat elmondani, csak itt van nálam egy kiragadott hónapnak a kincstári összes bérszámfejtése. Ebből nyilvánvalóan adódik, nyilván abban a léptékben, ahogy a költségvetésről itt beszélünk, ha egy hónapra ennyi, akkor ebből adódik, hogy kijön belőle a standard bér összege, amit ön kérdezett.

ELNÖK: Tehát a 431 milliárdból. Azaz nem kannibáljavaslat, hanem pluszpénz.

SZELÉNYI GYÖRGY főtanácsadó (Nemzetgazdasági Minisztérium): Igen, ilyen értelemben az pluszpénz. Szándékunk szerint ezt írtuk le a fejezeti indoklásban követhető formában.

ELNÖK: Köszönjük a tájékoztatást. Lassan lezárnám a vitát, ha nincs kérdés, illetve hozzászólás. *(Nincs jelzés.)* Nincs. Akkor szavazunk. Az általános vitára való alkalmasságról kell döntenünk.

Ringhofer Ervin barátunk, a Kollégiumi Szövetség nevében kért szót. Szavazzunk arról, hogy kap-e. Azt mondja, hogy csak egy mondatot akar mondani *(Révész Máriusz: Két perc.)*, de legyünk realisták, két percet kap. Ezzel a feltétellel ki az, aki egyetért vele? *(Szavazás.)* Parancsolj!

RINGHOFER ERVIN alelnök (Kollégiumi Szövetség): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Egy kettős kérdésem lenne. Az egyik: nem látni vagy eddig nem sikerült látni a kiadott anyagokból az Arany János programok költségvetését. Bár beleképzeltető valahová, de kevésbé látni, mint korábban.

A másik, hogy egy nagyon fontos tételről nem látunk semmit, az intézmények szakmai, dologi kiadásának a forrását. Ugyanis eddig csak arról volt szó, hogy a dologi és a bér kettéválik, és nagyjából a dologi kiadások az önkormányzatoknál maradnak, a bérek a központi szervezetnél, de a pedagógiai munka pedagógiai szakmai, dologi kiadásokkal is jár, és annak nem látjuk a forrását sehol.

Bizonyára be van csomagolva, az a kérdés, hogy hová? Köszönöm.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Nagyon fontos, bár kétségtelen, hogy a költségvetés egészéhez képest részletkérdésről van szó, de tudjuk erre most a választ?

SZELÉNYI GYÖRGY főtanácsadó (Nemzetgazdasági Minisztérium): Igen. A kérésem az, hogy válaszként fogadtassék el, majd kiderül, hogy miért.

Amikor az állam-önkormányzat feladatmegosztásról megszülettek azok a döntések, amelyek, és ebből az következett, hogy az óvodai ellátás az önkormányzati feladat, következésképpen a nem óvodai ellátás állami feladat, a bérek közvetlenül finanszírozásra kerültek, akkor az első feladat ebben az volt, hogy számításba vegyük az összes, közoktatást szolgáló 2012. évi támogatáshalmazt, megnézzük, hogy az mire elegendő, és úgy került az egész szétbontásra és átadásra.

Az első elvi válasz ebből adódóan az, hogy minden, ami nem óvodapénz, az átkerült az EMMI-fejezetbe. Nyilván nem normatívánkénti jogcímmel végig, hanem a központi költségvetési támogatás filozófiájának megfelelően fog ott majd kincstári költségvetés lenni belőle. Ez igaz a kollégiumokra is. Ott is a bérköltség majd odakerül, ahogy, és ezt azért mondom, mert 2013-ra az önkormányzati forrásokban van 156,4 milliárd. Amit átadtunk vagy átadott – most elnézést a ragozásért, de így egyszerűbb -, az 378,5, tehát összességében 534,9 milliárd forint van most ebben az egész csomagban, amikor a települési önkormányzatok pénzéről beszélünk.

Ennek az előbb mondott sajátos pénzeket meg az életpályázat leszámítva, az összes többi pénze mind állami támogatás. Következésképpen a kollégiumoknak a pénze is ilyenformán átkerül oda. Nem tudok rámutatni sem kollégiumi előirányzatra, sem nem tudok rámutatni az Arany János program tételezésére, rá tudok viszont mutatni, itt van a 2012-es költségvetés nálam, hogy számításba lett véve minden összeg az átkerülés érdekében, de nyilván a 2013-as költségvetésben majd az Intézményfenntartó Központ saját költségvetésében fog majd mindenki valamilyen sorként megjelenni, nem is önálló költségvetési szervként, hanem költségvetési egységként. Ott lesz benne ebben a formában mindegyik. Ezért mondom, hogy ez most erre a válasz, kérem, hogy fogadtassék el válaszként.

Határozathozatal az általános vitára alkalmasságról

ELNÖK: Köszönöm szépen. Szavazzunk. Ha a választ lefordíthatom neked (*Ringhofer Ervin: Megértettem!*), a bizalom egy hallatlanul fontos dolog, az EMMI megbízik az NGM-ben, hogy abban a nagy számban, amit leírtak arra a papírra, minden benne van, amit korábban finanszírozott maradéktalanul. Most majd a Klebelsberg Intézet alsoraiként fog ez megjelenni, ha jól értem.

Szavazzunk! Az általános vitára való alkalmasságról kell döntenünk. Ki az, aki ezzel egyetért? Kérem, most emelje fel a kezét! (*Szavazás.*) Ki van ellene? (*Szavazás.*) 4 ellenszavazat.

Nem kell előadót állítanunk, viszont a véleményt el kell juttatni holnap délig a bizottságunk titkárságára, hogy eljuttassuk a költségvetési bizottsághoz. Leginkább az ellenzékét kérem, hogy tegye ezt meg, nyilván a kormánypárti képviselőket majd én ösztökélem.

Holnap 11 órakor kezdődik három törvény, a tankönyvpiac, a köznevelés és a felsőoktatásról szóló törvény összevont vitája. A bizottsági előadók állítása maradt el a múltkor. Ki mondja el a többségi álláspontot?

RÉVÉSZ MÁRIUSZ: Az egyiket én elvállaltam, de az a gond, hogy egy bizottsági véleményt mondunk a háromra, ha jól értem a helyzetet. (*Kucsák László: A köznevelést én*

elvállaltam! – Zaj, közbeszólások.) Akkor én vállalom egy hozzászólást, a bizottsági vélemény Kucsák Lászlóé.

ELNÖK: Döntsetek el, én nem szólok bele. A bizottsági véleményt, a többségi véleményt Kucsák László ismerteti. A kisebbségi véleményt? A problémát az okozza, hogy összevont tárgyalás van. *(Osztolykán Ágnes: De megoszthatjuk, nem?)* Megoszthatjátok. Akkor két hölgy mondja el, Dúró Dóra és Osztolykán Ágnes a bizottság kisebbségi véleményét 5 percen.

Köszönöm szépen meghívott vendégeinknek a részvételt. További jó munkát kívánok!

(Az ülés befejezésének időpontja: 12 óra 33 perc)

Pokorni Zoltán
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Pavlánszky Éva